

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: D. X. P., zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, odbor cizinecké policie**, se sídlem Praha 8, Křižíkova 12, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 4.12.2009, č.j. CPR-13990-1/ČJ-2009-9CPR-V234,

t a k t o :

- I . Rozhodnutí **Policie České republiky, služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie** ze dne 4.12.2009, č.j. CPR-13990-1/ČJ-2009-9CPR-V234, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- I I . Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 7 760 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí **Policie České republiky, služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie** (dále jen žalovaný), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí **Policie České republiky, Oblastního ředitelství, služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Chomutov**, ze dne 3.9.2009, č.j. CPUL-2066-50/ČJ-2009-044061-BALI, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území na 1 rok a stanovena doba k vycestování.

Žalobce v podané žalobě namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, neboť vydání rozhodnutí předcházelo řízení, v jehož rámci byla porušena jednotlivá ustanovení zákona č. 500/2004 Sb. správní řád (dále jen správní řád).

V první řadě žalobce namítal, že správní řízení bylo zahájeno po zákonné lhůtě stanovené v § 80 odst. 2 správního řádu, nikoliv do 30 dnů ode dne, kdy nastaly skutečnosti odůvodňující zahájení řízení, ale až po několikanásobném překročení této lhůty a teprve poté, co byl správnímu orgánu doručen výsledek kontroly z úřadu práce, přičemž kontrola byla provedena dne 11.9.2008. Tímto postupem správní orgán postupoval v rozporu s Ústavou a Listinou základních práv a svobod (dále jen Listina). Za absurdní považoval žalobce odkaz žalovaného na institutu opatření proti nečinnosti, neboť nelze očekávat, že by tohoto institutu žalobce využil k tomu, aby bylo zahájeno řízení o jeho správním vyhoštění.

Dále žalobce tvrdil, že využití sdělení o výsledku kontroly od Úřadu práce, jako podkladu pro rozhodování správního orgánu, je v rozporu s ustanovením § 51 odst. 1 správního řádu, neboť podle tohoto ustanovení lze použít jen takových důkazních prostředků, které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Tato listina je v rozporu s právními předpisy, neboť porušuje základní princip právního státu a to zásadu presumpce neviny.

Žalobce tvrdil, že s ním Úřad práce v Mostě ani jiný úřad práce nevedl řízení o přestupku a za tento nebyl pravomocně uznán vinným. Je tak třeba hledět na cizince, jako by byl nevinný a pokud tedy úřad práce ve svém sdělení obviňuje žalobce, že se dopustil jednání uvedeného v § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti (dále jen zákon o zaměstnanosti) bez toho, aniž by proběhlo řízení o přestupku, je takové konstatování nezákonné a vzbuzuje pochybnosti o tom, zda nedošlo k naplnění skutkové podstaty zneužití pravomoci veřejného činitele.

Žalobci bylo rovněž znemožněno nahlédnout do spisového materiálu v souvislosti s provedenou kontrolou Úřadu práce v Mostě s tím, že jako účastník řízení, se kterým je vedeno správní vyhoštění, k tomu není oprávněn. K tomu žalobce přiložil písemný doklad o odmítnutí možnosti nahlédnout do spisu a připustil, že se jedná o odpověď úřadu práce na žádost stejného právního zástupce v obdobné věci, nikoli ve věci žalobce.

Žalobce dále tvrdil, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a v rozporu s § 68 odst. 2, 3 správního řádu, neboť mu bylo uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, přičemž podle tohoto zákonného ustanovení lze uložit správní vyhoštění za celkem 4 skutkové podstaty jednání, které jsou však svou povahou naprosto rozlišné, přičemž je logické, že se žalobce nemohl kumulativně dopustit všech těchto jednání. Správní orgán tuto nepřezkoumatelnost částečně nenapravit ani v rámci svého odůvodnění, neboť ani z něj nelze dovodit, zda se žalobce dopustil výkonu nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti nebo provozoval činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu. Žalobce tak neví, v jakém postavení jej správní orgán posuzoval a je tak zcela minimalizována možnost jeho účinné obrany proti právnímu hodnocení.

Žalobce dále namítal, že žalovaný ani správní orgán I. stupně neprovedli jediný výslech svědka, přičemž výslechy těchto osob jsou pro právní hodnocení, zejména zjištění stavu věci o němž nejsou důvodné pochybnosti, naprosto stěžejní. Nebyl tak zjištěn skutečný stav věci podle § 3 správního řádu.

Konečně žalobce konstatoval, že řízení o správním vyhoštění, které trvalo téměř rok od doby, kdy došlo k jednání, pro které mu bylo správní vyhoštění uloženo, je neefektivní a v rozporu se základními principy správního řízení, zejména v rozporu s veřejným zájmem na zachování právní jistoty.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí, na důvody svého rozhodnutí ve vyjádření odkázal a žádal, aby soud žalobu zamítl.

Soud ve věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci tento postup soudu akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je z části důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Podle ust. § 51 odst. 1 správního řádu k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

Podle ust. § 80 odst. 2 správního řádu patření proti nečinnosti učiní nadřízený správní orgán i tehdy, nezahájí-li příslušný správní orgán řízení ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o skutečnostech odůvodňujících zahájení řízení z moci úřední.

Důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí byla nesprávná aplikace ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců ze strany správních orgánů. Toto zákonné ustanovení umožňuje správní vyhoštění za celkem 4 skutkové podstaty jednání, které jsou však svojí povahou naprosto odlišné, přičemž je zřejmé, že se žalobce nemohl kumulativně dopustit všech těchto jednání. K tomu soud poukazuje na stanovisko Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech (např. sp. zn. 8As 41/2011, sp. zn. 7As 98/2010, sp. zn. 1As 70/2010), podle kterého z odůvodnění rozhodnutí žalovaného nelze dovodit, zda protiprávnost jednání cizince měla spočívat v tom, že se dopustil výkonu nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti nebo v tom, že provozoval výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu. Z odůvodnění tak nevyplývá, v jakém postavení správní orgán žalobce posuzoval. Takové zásadní pochybení při odůvodňování výroku je nepřipustným zásahem do žalobcova práva účinně se bránit proti právnímu posouzení jeho postavení ze strany správního orgánů. Odůvodnění nerozhodnutí tedy trpí vnitřní rozporností, neboť správní orgány přesně a určitě nevymezily skutkovou podstatu a tím pádem nedostatečně kvalifikovaly jednání účastníka řízení.

Ostatní žalobní námitky soud opodstatněnými neshledal z následujících důvodů:

Pokud žalobce namítal, že řízení o jehož právním vyhoštění bylo zahájeno po zákonné lhůtě a tedy v rozporu s ustanovením § 80 odst. 2 správního řádu, soud jeho argumentaci o tvrzené nezákonnosti nepřisvědčil. Mezi účastníky je nesporným, že správní řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno ex offio po uplynutí lhůty podle § 80 odst. 2 správního řádu. Jedná se však o lhůtu pořádkovou, s jejímž nedodržením zákon nespojuje žádný právní následky. Nejedná se tak o vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, neboť nejde ani o lhůtu promlčecí ani o lhůtu prekluzivní. K tomu soud poukazuje na článek 38 odst. 2 Listiny a ustanovení § 80 odst. 2 správního řádu, kde je zakotven institut ochrany před nečinností správního orgánu a sice, že nezahájil příslušný správní orgán řízení ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o skutečnostech odůvodňující zahájení, řízení z moci úřední, učiní nadřízený správní orgán opatření proti nečinnosti. Z toho, že příslušný orgán má povinnost zahájit řízení včas a nadřízený orgán má povinnost učinit opatření proti nečinnosti nesplní-li příslušný orgán svojí primární povinnost, však nelze dovozovat subjektivní právo osoby, která by měla být účastníkem takového řízení, na to, aby řízení jenž nebylo zahájeno v přiměřené lhůtě a u něhož nebyla v tomto smyslu zjednána náprava ani nadřízeným orgánem již vůbec nebylo zahajována nebo aby bylo zahájeno, avšak poté zastaveno bez uložení sankce účastníkovi, bylo li by jinak na místě sankci uložit. Takový právní důsledek ze správního řádu pro zahájení řízení z úřední povinnosti neplyne (viz obdobný právní závěr ve věci sp. zn. 9 Ca 419/2009 a ve věci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7Af 98/2010).

Soud neshledat důvodnou ani další námitku žalobce, podle které by sdělení o výsledku kontroly od úřadu práce nemělo být podkladem pro rozhodování správního orgánu, neboť je nezákonné a v případě jeho užití bylo postupováno v rozporu s § 51 odst. 1 správního řádu. Z obsahu tohoto žalobního tvrzení pro jeho obecnost nelze bez dovozování dalších možných souvislostí dojít k závěru, v čem žalobce spatřuje nezákonnost sdělení o výsledku kontroly. Soud se proto touto žalobní námitkou zabýval pouze v obecné poloze a v tomto směru poukazuje na znění ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu, podle kterého lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy, jde zejména o listiny ohledání svědeckou výpověď a znalecký posudek. Sdělení o výsledku kontroly ze dne 1.7.2009, č.j. MOA-205/2008, které je součástí spisového materiálu, je podle svého obsahu podáním Úřadu práce v Mostě, kterým oznamuje Policii České republiky, oblastnímu ředitelství služby cizinecké policie, ICP Chomutov, poznatky zjištěné při kontrole dodržování zákona o zaměstnanosti dne 11.9.2008 u společnosti Euromontec CZ s.r.o. na základě fyzické kontroly ve výrobních halách společnosti Maurice Ward and Co, s.r.o. v obci Korozluky státních příslušníku Vietnamu s popisem průběhu kontroly a zjištění zde učiněných s tím, že s kontrolovaným subjektem bylo zahájeno správní řízení o uložení pokuty za spáchaný správní delikt. Jednotlivým cizinců jako fyzickým osobám vykonávajícím nelegální práci podle § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti úřad práce pokutu za přestupek neuložil z procesních důvodů, po vydání rozhodnutí o námitkách, jímž se prakticky potvrdilo zavinění přestupku cizinci, bylo zjištěno, že cizinci již v halách nepracují, jakékoli domáhání se potrestání se tak jeví jako neefektivní a zdlouhavé. Z uvedeného je zřejmé, že citované sdělení úřadu práce je listinou, která byla správními orgány obou stupňů důvodně použita jako podklad pro rozhodování, tj. jako důkaz ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu. Podle stanoviska soudu z obsahu listiny nevyplývá žalobcem tvrzená skutečnost o porušování základního principu právního státu a sice zásady presumpce neviny. Pokud v této souvislosti žalobce namítal, že s ním nebylo vedeno řízení o přestupku ani za tento nebyl pravomocně

uznán vinným, pak soud ve shodě se závěry NSS ve věci sp. zn. 8As 41/2011 poukazuje na to, že podmínkou pro vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o pobytu cizinců není předchozí vyřešení otázky, zda protiprávní jednáním cizince, které je důvodem pro jeho vyhoštění, byl či nebyl spáchán přestupek podle zákona o zaměstnanosti, neboť povaha i účel řízení o uložení správního opatření-vyhoštění je rozdílná oproti řízení o přestupku (k tomu obdobně rozsudek NSS ze dne 26.3.2009, č.j. 9As 32/2008-57), byť NSS nezpochybnil závěry vyslovené v rozhodnutí ve věci sp. zn. 1As 70/2010, v němž NSS vyloučil, že by řízení vedené cizineckou policií bylo zcela nezávislé na řízení vedeném úřadem práce. I v nyní projednávané věci je třeba nahlížet na řízení vedené cizineckou policií o správním vyhoštění žalobce jako na řízení, při němž inspektorát cizinecké policie primárně vycházel právě z podkladů shromážděných úřadem práce.

Soud neshledal relevantní ani námitku žalobce, že se jeho právní zástupce opakovaně snažil nahlédnout do spisového materiálu v souvislosti s provedenou kontrolou Úřadu práce v Mostě a že mu bylo toto jeho základní procesní právo odmítnuto s odůvodněním, že jako účastník řízení, se kterým je vedeno řízení o správním vyhoštění, k tomu není oprávněn. Je tomu tak proto, že žalobce s podanou žalobou a ani později soudu nepředložil žádný důkaz o tomto tvrzení. Není tak prokázáno, že by Úřad práce v Mostě odmítl žalobci realizovat jeho procesní práva. K tomu nelze odhlédnout od skutečnosti, že zjištění, učiněná úřadem práce při kontrole plnění zákona o zaměstnanosti u společnosti Euromontec CZ s.r.o. ve výrobních halách společnosti Maurice Ward & CO. s.r.o. v obci Korozluky dne 11.9.2008 byla včas cizinecké policii v projednávané věci žalobce oznámena, tato listina se jako podklad správního řízení a pro rozhodování ve věci stala součástí spisového materiálu, žalobce byl s jejím obsahem řádně seznámen a mohl se k němu vyjádřit při ústním jednání dne 31.8.2000 (obdobný závěr učinil zdejší soud ve věci 10Ca 428/2009 ve spojení s rozsudkem NSS ve věci sp.zn. 8As 41/2011).

Žalobce rovněž nesouhlasil s postupem správního orgánu, který neprovedl výslechy svědků a nezjistil tak stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a postupoval tak podle žalobce v rozporu s § 3 správního řádu. Z obsahu spisového materiálu a odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů k tomu vyplynulo, že při kontrole, provedené úřadem práce a cizineckou policií dne 11.9.2008, bylo zjištěno neoprávněné zaměstnání občanů Vietnamu, a mezi nimi i žalobce, pracujících pro společnost Euromontec CZ s.r.o. ve výrobních halách společnosti Maurice Ward & CO. s.r.o. v obci Korozluky. Žalobce porušil zákon o zaměstnanosti, protože v srpnu 2008 pracoval v Korozlukách bez uzavření pracovněprávního vztahu nebo jiné smlouvy a bez povolení k zaměstnání, čímž mu byl umožněn výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti. Správní orgán I. stupně a posléze žalovaný právem vyšli ze sdělení Úřadu práce Most o výsledku kontroly ze dne 11.9.2008, které je součástí spisového materiálu, jakož i dalších listin, které jsou v něm rovněž obsaženy, a sice smlouvy o dílo č. 2008/1 uzavřené ve smyslu § 536 a následujícího obchodního zákoníku (zákon č. 513/1992 Sb.) mezi společností Euromontec CZ s.r.o. jako objednatelem a žalobcem jako zhotovitelem, ve které se žalobce zavázal zhotovit, respektive provést pomocné práce v rámci své živnosti, za což se mu objednatel zavázal zaplatit cenu 70-85 Kč za hodinu práce a provedené dílo převzít. Dále správní orgány vyšly z Dohody o dočasném přidělení zaměstnanců č. 2008/1, uzavřené dne 4.8.2008 mezi uživatelem společností Maurice Ward & CO. s.r.o. a agenturou práce Euromontec CZ s.r.o., byl žalobce dočasně přidělen k výkonu činnosti ve výrobních halách společnosti Maurice Ward & CO. od 4.8.2008 do 3.8.2009. Podkladem pro rozhodování správních orgánů byly rovněž doplňující informace a podklady ke sdělení o výsledku kontroly ze dne 25.2.2009 z Úřadu práce Most pod značkou MOA-205/2008, faktury č. 20080042

(dodavatel Euromontec CZ s.r.o. a odběratel Maurice Ward & CO. s.r.o.) a přehled docházky pracovníků Eromontec za období 1.8.2008-31.8.2008 ve výrobních halách společnosti Maurice Ward & CO. Podle těchto listin žalobce v měsíci srpnu odpracoval 76,75 hodin a měl přidělené osobní číslo 715. Dalším podkladem byla faktura č. 1 vystavená žalobcem společnosti Euromontec CZ s.r.o. za provedené pomocné práce v rámci živnosti žalobce s datem uskutečnění zdanitelného plnění 31.8.2008 a datem splatnosti 30.9.2008 na částku 6.240,- Kč, a rovněž výpis z obchodního rejstříku, ve kterém je jako obchodní firma uveden žalobce s přiděleným identifikačním číslem, místem podnikání, předmětem podnikání a datem zápisu 11.12.2008. Konečně se podkladem pro zjištění skutkového stavu stal i výpis z evidence dočasně usídlených cizinců ze dne 6.5.2009 (č.j. CPUL-2019/ČJ-2009-044061-ZACH), z něhož vyplynulo, že cizinec nemá rodinné vazby na území ČR, délka pobytu na území ČR byla zaznamenána od 30.6.2008 do 3.7.2009, účel pobytu-podnikání s místem pobytu v ČR, Karlovy Vary, Jáchymov, třída Dukelských hrdinů 814, a výpis hledání v databázi daktyloskopických karet. Jak je zřejmé ze záznamu o listinném důkazu ze dne 7.5.2009, č.j. CPUL-2019-15/ČJ-044061-ZACH žalobce byl s podklady správního řízení seznámen. S ohledem na shora uvedené soud ve shodě se správními orgány obou stupňů uvádí, že s ohledem na skutková zjištění, která byla učiněna v průběhu správního řízení, nemá pochyb o tom, že skutkový stav byl správními orgány obou stupňů zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu tak, aby byl oporou pro rozhodování správních orgánů v projednávané věci. Všechny tyto podklady pro správní rozhodnutí jsou důkazy, které každý jednotlivě a ve vzájemné souvislosti vytváří ucelený pohled na skutkový stav a jsou zákonným podkladem pro závěr, že žalobce v inkriminované období vykonával na území ČR pracovní činnost bez povolení k zaměstnání, ačkoliv toto povolení bylo podmínkou k výkonu zaměstnání nebo na území ČR provozoval dani podléhající činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu. Takový závěr o skutkovém stavu lze učinit bez ohledu na to, zda správní orgány obou stupňů učinily zákonný závěr o splnění podmínek ve smyslu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, tj. zda vzaly v úvahu splnění jedné nebo více podmínek pro správní vyhoštění žalobce. Z uvedeného je tak zřejmé, že v době kontroly a na daném místě byla osoba, která se prokázala žalobcovým průkazem a totožností, přičemž žalobce neoznačil jiné konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že jeho doklady mohla disponovat jiná osoba, případně, že by své osobní doklady ztratil nebo mu byly odcizeny. Neuvedl ani žádné konkrétní okolnosti, které by vyvracely závěr o tom, že v té době se v tomto místě nebo na území ČR nenacházel, že by se zdržoval někde jinde. Jeho zcela obecné tvrzení o tom, že se za něj mohla vydat jiná osoba, je k vyvrácení závěru o tom, že vykonával práci ve výrobních halách v Korozlukách nedostatečné a správní orgány nepochybily, pokud k němu nepřihlíděly. Ani v podané žalobě žalobce nic konkrétního v této souvislosti netvrdil a soud proto jeho žalobní námitku v tomto směru považuje za nedůvodnou.

S přihlédnutím k důvodnosti první žalobní námitky však soud žalobou napadené rozhodnutí rozsudkem podle ustanovení § 78 odst. 1, 4 s.ř.s. ve spojení s ustanovením § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil pro nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude správní orgán vázán právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

S ohledem na úspěch žalobce ve sporu soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., které jsou v tomto případě tvořeny náklady na zaplacení soudního poplatku ve výši 2 000 Kč a náklady právního zastoupení za 2 hlavní úkony po 2 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č.

177/1996 Sb., advokátní tarif), 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky) a DPH ve výši 1 440 Kč jehož je zástupce žalobce plátcem, tedy celkem 7.760,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze 4. února 2013

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.